

ser kan indbringes for en domstol med kompetence i navnlig straffesager.

Efter artikel 1, stk. 4, må anmodninger om retshjælp ikke afslås alene med den begrundelse, at anmodningen vedrører handlinger, for hvilke en juridisk person kan drages til ansvar i det begærende land.

Artikel 1, stk. 1 og stk. 2, er identisk med den nuværende artikel 1 i 1959-konventionen, mens artikel 1, stk. 3 og stk. 4, stort set er identiske med artikel 3 i EU-retshjælpskonventionen og artikel 49 i Schengenkonventionen (se ovenfor pkt. 3.1.3).

Artikel 2 vedrører tilstedeværelse af repræsentanter fra det begærende land i forbindelse med gennemførelsen af en retsanmodning i den anmodede medlemsstat. Bestemmelsen skal supplere artikel 4 i 1959-konventionen.

Efter artikel 4 i 1959-konventionen skal det anmodede land på begæring oplyse tid og sted for gennemførelsen af retsanmodningen. Repræsentanter fra myndighederne i det begærende land har ret til at være til stede, hvis det anmodede land giver samtykke her til.

Artikel 2 indebærer, at der indsættes et nyt stk. 2 i artikel 4 i 1959-konventionen, hvorefter anmodninger om tilstedeværelse af repræsentanter fra myndighederne i det begærende land ikke må afvises, hvis tilstedeværelsen vil gøre gennemførelsen af anmodningen mere effektiv, og tilstedeværelsen af repræsentanter fra myndighederne i det begærende land kan medvirke til, at der ikke vil være behov for fremsendelse af supplerende retsanmodninger.

Principperne i artikel 2 svarer til indholdet af artikel 4 i EU-retshjælpskonventionen, der indebærer, at det anmodede land i forbindelse med gennemførelse af en retsanmodning skal respektere de formkrav og den fremgangsmåde, som det begærende land udtrykkeligt angiver. Det følger af den forklarende rapport til EU-retshjælpskonventionen, at udtrykket »formkrav og fremgangsmåde« bør fortolkes bredt og f.eks. kan omfatte den situation, at det i en retsanmodning er anført, at en repræsentant for det begærende lands judicielle myndigheder skal være til stede i det anmodede land i forbindelse med gennemførelsen af retsanmodningen. Efter artikel 4 i EU-retshjælpskonventionen kan det anmodede land kun nægte at efterkomme disse formkrav og den angivne fremgangsmåde, hvis det strider mod landets grundlæggende retsprincipper (se ovenfor pkt. 3.1.4).

Artikel 3, der skal erstatte artikel 11 i 1959-konventionen, vedrører midlertidig overførelse af frihedsberøvede personer til det begærende land.

Efter artikel 3, stk. 1, skal en frihedsberøvet person, hvis personlige fremmøde er nødvendig med henblik på bevisoptagelse, midlertidigt overføres til det begærende lands område, forudsat at den pågældende tilbageføres til det anmodede land indenfor en frist fastsat af dette land. Overførelse afslås, hvis den frihedsberøvede person ikke giver sit samtykke til overførelsen, hvis den frihedsberøvede persons tilstedeværelse er nødvendig med henblik på retsforfølgning i det anmodede land, hvis overførelse vil kunne forlænge den pågældendes frihedsberøvelse, eller hvis der er andre tungtvejende hensyn, der taler imod overførelsen.

Artikel 3, stk. 2, vedrører transit gennem andre kontraherende lande, og artikel 3, stk. 3, fastslår, at den pågældende skal forblive frihedsberøvet i det begærende land eller i et transitland, medmindre det anmodede land anmoder om, at den pågældende løslades.

Efter den gældende artikel 11, stk. 1, i 1959-konventionen kan midlertidig overførelse ske med henblik på »fremmøde som vidne eller med henblik på konfrontation«. I forbindelse med drøftelserne om 2001-tillægsprotokollen viste det sig, at begrebet »konfrontation« ikke havde en entydig definition i landene, og at begrebet ikke var kendt i en række lande. På denne baggrund er formuleringen ændret, således at midlertidig overførelse kan ske med henblik på »bevisoptagelse«. Bevisoptagelse i medfør af artikel 3, stk. 1, omfatter ikke retsforfølgning af den pågældende, idet en sådan overførelse vil være omfattet af reglerne om udlevering af lovovertrædere.

Artikel 4, der skal erstatte artikel 15 i 1959-konventionen, indebærer, at retsanmodninger som hovedregel skal fremsendes mellem det begærende og det anmodede lands justitsministerier. Bestemmelsen giver dog mulighed for, at retsanmodninger tillige kan fremsendes direkte mellem landenes judicielle myndigheder. Visse retsanmodninger, herunder anmodninger om midlertidig overførelse af frihedsberøvede personer efter konventionens artikel 11, skal dog fremsendes gennem landenes justitsministerier.

Indholdet af artikel 4 svarer på en række punkter til indholdet af artikel 53 i Schengen-konventionen, der gør det muligt at fremsende anmodninger direkte mellem de judicielle myndigheder, og til artikel 6 i EU-retshjælpskonventionen. Artikel 6 i EU-retshjælpskonventionen går imidlertid videre end Schengenkonventionen og artikel 4 i 2001-tillægsprotokollen, idet fremsendelse mellem de judicielle myndigheder er hovedreglen efter EU-retshjælpskonventionen (se ovenfor pkt. 3.1.6).

Efter *artikel 5*, der skal erstatte artikel 20 i 1959-konventionen, er hovedreglen, at landene ikke anmo-